

Torenhoog maar mijlenver

Colofon

ISBN: 978 90 8954 774 3

1e druk 2015

© 2015, Steven Vanmarcke

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden veeleelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Lorenhooch maer mijlenver

Steven Vanmarcke

‘IK... WIL... LEVEN!!’

Erik schreeuwde het tegen iedereen en tegelijk tegen niemand. Hij stond daar wat mistroostig voor de raamopening van het piepkleine torenkamertje en keek zuchtend naar buiten. Ach... Wat betekende dat eigenlijk: leven? Na al die jaren tussen de wolken wist hij het antwoord niet meer en waren wat herinneringen uit een ver verleden alles wat de jongen overeind hield. Hij draaide zich van het raam weg en keek de kamer rond. Twee en een halve meter breed, drie meter lang en twee meter hoog. Verder dan dat reikte zijn wereld niet.

Erik steunde met beide armen tegen de harde, koude stenen en schudde het hoofd. Neen... Ooit had hij er in geloofd snel uit de toren te kunnen ontsnappen. Toen hij nog vrij en vrolijk fantaseerde over de vele avonturen die hem in de toekomst toelachten en hij verlangend door het kleine raam naar de buitenlucht staarde. Misschien dat iemand hem zou bevrijden? Of misschien dat zijn vader een smak losgeld betaalde? Nou, aan fantasie absoluut geen gebrek. Vroeger toch niet.

Ondertussen wist hij ook wel dat het er nooit van zou komen. Niets dan onbereikbare kinderdromen. Kon hij niet beter gewoon tevreden zijn met wat hij had? Hij kreeg alle dagen voedsel, had een bed om op te slapen... En was Arthur niet de beste vriend die hij zich ooit kon wensen?

Erik liet zich plompweg op zijn bed vallen. Dat bed bestond uit niet veel meer dan een grote stevige met stro gevulde juten zak en een kussen gevuld met pluimen, rustend op een hoop oude, houten balken. Eerder een beddenbak. En iedere

nacht zakten die verweerde dingen weer wat verder door. Erik maalde er niet om. Als het brak, zou Wachter hem toch wat nieuws bezorgen.

‘Arthur..., pssst, Arthur, ben je wakker?’

Het kwam eruit als een zacht, nauwelijks hoorbaar gemompel. De jongen keek ingespannen naar de hoek van de kamer, waar een verroeste ijzeren kooi stond. Tussen het stof en wat voedselresten lag een klein, opgerold beestje. Niet meer dan een paar duimen groot. Nieuwsgierig opende het diertje de ogen, strekte aarzelend zijn pootjes en snuffelde in de richting van het geluid. Lenig kroop het ratje in z'n hok langs de tralies omhoog.

‘Slaapkop. Jij ligt toch ook altijd te slapen. Kom nu maar hier, sufferd. Dan smijten we wat steentjes naar buiten.’

Met een vlotte beweging sprong Erik op, haastte zich naar het kooitje en sloeg het rooster open. Snel klom Arthur via zijn arm naar boven en verborg zich onder een uitgerafeld stuk hemd, terwijl ze samen voor het open raam stonden. Het was een prachtige dag buiten. En warm. Erik voelde hoe de zonnestralen op zijn vermoeide gezicht neervielen. Hij lachte luidop en wreef zijn ogen uit. De zon stond hoog aan de hemel dus moest het zowat rond de middag zijn. Maar wat was de wereld toch groot, zeg.

‘Zie je al die grasvelden, Arthur? En dat bos? Hoe zou het zijn om daarin rond te lopen, denk je? Om zonder zorgen van hier naar daar te rennen. Dan bouwen we een huisje, maken nieuwe vrienden en... een leuk vriendinnetje? Zou je dat niet willen, Arthur? Samen een gezellig holletje bouwen en kleine ratjes maken. Toch leuk, niet?’

Erik zuchtte zo diep dat Arthur heel even zijn grip verloor en dreigde te vallen. Geschrokken klampte het ratje zich vast aan een reep terugvallend hemd en klauwde misnoegd.

Eriks gezicht vertrok even in een pijnlijke grimas. Hij knikte zijn vriend berouwvol toe en nam het ratje teder tussen zijn armen. Daarna keek de jongen weer naar buiten. Wat zag het er allemaal prachtig uit. Diep onder hen waren kleine miniatuurmensjes bezig met wat miniatuurmensjes deden. Het was net lente geworden, dus iedereen haastte zich naar de velden. Altijd zo bedrijvig, zeg! Ze zeulden de vreemdste materialen met zich mee en zwermden als mieren kriskras door elkaar. Want al kwam het Erik van daarboven altijd als een ongeorganiseerd boeltje over, toch wisten die kleine mensjes naartijdig door te werken. Het gras maaien, de akkers ploegen, nieuwe hutten optrekken... Wat had Erik daar de eerste keer met open mond en oprechte verbazing naar staan staren!

Waren dit dezelfde wezentjes die een paar maanden terug nauwelijks hun huizen uit kwamen? Afgeschrikt door de koude, donkere dagen en de onguure wind die jaarlijks het land teisterde en in stilzwijgen hulde. Dan leek het dorp - bedekt door een dikke, witte dons - wel uitgestorven. Tot de zon de kou niet langer duldde en traag maar zeker een plaatsje aan de horizon opeiste. En hoe sterker die zon begon te stralen, hoe meer gaten er in het witte tapijt verschenen. Eerst aarzelend en nauwelijks merkbaar, maar daarna steeds sneller en opvallender. Hét teken voor de mensjes daar beneden om hun veilige schuilplaats te verlaten en het ontlukende groen met eigen ogen te bewonderen. Tot de koude definitief verdween en het groepje mensen aangroeide tot een grote, bijzonder efficiënte werkbrigade die zich dag na dag ijverig op de velden uitsloofde. Net zoals vandaag. Erik bleef de bedrijvigheid peinzend gadeslaan. Wat een verschil met de koude wintermaanden toch... alsof de hele wereld dan collectief in slaap was. Uit protest tegen het koude, grij-

ze weer? Of gewoon omdat het zo hoorde bij de minimensjes? Of misschien was hij gewoon anders dan de anderen en leefde hij daarom veilig weggeborgen in de torenkamer? Of had hij eerder een soort besmettelijke ziekte die niet mocht uitbreken? Hij wist het niet. Zuchtend keek hij naar zijn onderbuik waar Arthur vredig lag te ronken. Nou, die zou hem ook geen antwoord kunnen geven. Voorzichtig aaide hij het beestje dat zich tussen de uitgerafelde stukken stof op zijn borstkas had genesteld. Zijn kleine tong bungelde naar buiten. Erik grijnsde hem genegen toe en richtte zich weer op de buitenwereld.

Het was een drukte van jewelste daar beneden. Niet enkel op de velden, maar ook in de bossen. Daar werden bomen geveld. Die werden dan op kleine karren geladen en naar de huizen gebracht waar ze dan uit Eriks zicht verdwenen. Hij boog zich zo ver mogelijk door de raamopening naar buiten om het drukke op- en afdraven van mensen, wagens en vrachten bij het kasteel te bekijken. Want waar er tijdens de koude wintermaanden praktisch niemand naar binnen of buiten ging, stond de ophaalbrug nu voortdurend omlaag. Glinsterende harnassen en blinkende wapens, hoge heren en adellijke dames of gewoon een kleine schermutseling: er viel altijd wel wat te beleven. Al had Erik dat vechten en strijden nooit goed begrepen. Dan vloog het ene miniatuurvechtertje op het andere af tot er een van de twee voor altijd bleef liggen. Nou, wat hadden ze daar dan mee bereikt? Maar de jongen brak er zijn hoofd niet meer over. Zeker omdat hij uit ervaring wist dat die drukte niet lang meer zou aanhouden. Nog even en het werd écht te warm om druk te doen. Dan scheen de zon onophoudelijk van 's ochtends tot 's avonds en voelde je je lijf helemaal opkoken. Niet enkel in de torenkamer, maar ook in het dorp. Dan zag je hoe de kleine mensjes

sloom in de schaduw zaten of in de slotgracht plonsden. Erik keek altijd wat beteuterd en onmachtig toe. Jaloers eigenlijk, want zelf had hij nog nooit gezwommen. Hoe zou dat voelen, zoveel water om je heen? De jongen rolde met zijn ogen en bleef met glazige ogen verder dromen. Ja, zodra de zon op z'n hoogst stond zou de gracht weer krioelen van de lijfjes. Een onontwarbaar kluwen van armen en ledematen, waarbij je moest piepogen om de een van de ander te onderscheiden. Maar ook dat zou weer ophouden. Dan maakte al het groen weer plaats voor grijs, gutste het water met bakken uit de hemel en verloren de bomen hun trotse kruin. De warmte zou opnieuw omslaan in een vreeswekkende koude en de slotgracht zou - onder een vers laagje witte dons - dichtvriezen. En dan kon alles opnieuw beginnen. Zo ging het nu eenmaal. Zo zou het altijd zijn. Ja, Erik had dat allemaal ondertussen al zo vaak gezien. Moedeloos liet hij zich achterover op zijn bed vallen. Arthur liet een klein kreetje bij die plotse valpartij en zette zijn klauwen stevig in Eriks tere vel. 'Au! Dat moest nou ook weer niet, kereltje!'

Even staarden dier en mens elkaar recht in de ogen aan. Beiden met een kleine grimas en een gedeelde boosheid. Of was het machteloosheid? Als een speelbal, een marionet in de handen van een ander? Iemand die de touwtjes stevig in handen hield.

Erik sloot zijn ogen en snikte zacht. 'Sorry, kereltje, dat had ik niet mogen doen. Ik had eraan moeten denken dat jij er ook nog zat... Ik... Soms weet ik het allemaal zo goed niet meer, kereltje. Waarom zitten wij hier vast, terwijl de wereld daarbuiten gewoon verder draait? Waarom kunnen wij nooit eens op de velden werken als de zon begint te stralen? In het water springen als de hitte ondraaglijk wordt? Terug naar binnen vluchten als de bomen hun pracht verliezen?

Waarom, kereltje, hebben wij alleen elkaar en die paar meter stenen kamer?’

Twee en een halve meter breed, drie meter lang en twee meter hoog. De ondoordringbare en onveranderlijke grenzen van zijn bestaan. Het zachte gesnik ging over in een onbedaarlijke huilbui. Arthur keek hem met grote ogen aan en kroop hoger tegen hem op. Alsof hij hem oprecht begreep. Tenslotte zat dat beestje ook zijn hele leven in de torenkamer te verspelen. Geen eigen holletje, geen eigen rattinnetje.

Met een tedere graai tilde Erik zijn beste vriend met één hand op en aaide hem zachtjes met zijn andere hand, zoals hij dat zo graag had.

‘Och, kereltje. Wat zou ik zonder jou moeten aanvangen? Helemaal alleen en verlaten. Dat nooit. Kereltje, wij blijven altijd samen. Wat er ook moge gebeuren.’

En zo zaten ze daar. Speelbal van het lot? Of gewoon van andere mensen? Wat het ook was, gelukkig hadden ze elkaar nog om op te steunen.

Hoe was het zover gekomen? Erik kon het zich nauwelijks nog voor de geest halen. Nochtans had hij heus niet altijd in de torenkamer verbleven. Soms braken die mooie herinneringen aan zijn zorgeloze kinderjaren toch door en dacht hij terug aan het prille begin. Toen hij nog volledig in de armen van zijn ouders paste en in een soort houten kooi vol kussens zat. Over hem heen bogen allerlei vreemd uitgedoste mensen die liefkozende dingetjes zeiden en naar hem wuifden, terwijl er boven zijn hoofd een hanger vol rinkelende figuurtjes hing. Af en toe plukten twee sterke armen hem dan van tussen de zachte kussens uit en droegen hem de kamer rond. Kirrend lachte hij om de gekke bekken op het gelaat van die grote, vriendelijke reus en speelde hij met de haartjes in zijn lange, stekelige baard. Natuurlijk. Die reus, dat moest zijn vader zijn geweest. De sterkste man van het hele land! Dat had Erik pas veel later bedacht. Een andere keer dacht hij terug aan de tijd dat hij als kleine bengel roekeloos de wereld bestormde. Met grote ogen en oprechte verbazing. En steeds in de grote voetsporen van zijn vader, aan wiens zij een reusachtig wapen bungelde dat bij het rondlopen af en toe tegen de grond tikte.

Samen met zijn grote held wandelde Erik zo door de reusachtige kasteelzalen. In het voorbijgaan bogen mensen hun hoofd en riepen de alleraardigste dingen. Niemand die hen boos of giftig aan- of nakeek. Ook niet wanneer ze over een reusachtige ophaalbrug een grote plas water overstaken en naar buiten gingen. De gracht was een beetje gelijkaardig aan de slotgracht onder de torenkamer waar hij nu zat. Oh, wat had dat toen goed gevoeld! Als een koning te rijk en

met een lieve reus aan zijn zijde. Maar wat was hij nog jong geweest. En hoe ouder hij werd, hoe minder goed Erik zich die dingen kon herinneren. Dan verzon de jongen er gewoon maar wat details bij. Daar deed hij écht niemand kwaad mee. Trouwens... niemand in de torenkamer die het tegendeel kon beweren, toch?

In gedachten zag hij zichzelf als kleine man langs de huizen van de mensen lopen. Af en toe keek hij opzij naar zijn vader die hem steeds bemoedigend toelachte en in zijn schouder kneep. Wat had de kleine Erik zijn ogen uitgekeken. Iedereen leek altijd zo druk in de weer. Het verbouwen van de velden, het aanbrengen van gevelde boomstammen... Een beetje zoals de miniatuurmensjes onder hem nu. Hij wist in elk geval nog goed hoe de zon toen hoog aan de hemel stond en aangenaam op de vele hutjes neerstreek.

Telkens als hij samen met zijn vader voorbijkwam, stopte de bedrijvigheid even. De mensen keken dan eerbiedig op om te groeten en een praatje te maken. Sommigen boden zelfs hun hulp aan om van alles en nog wat voor zijn vader te doen. Ach, zijn vader genoot ook van die tochtjes, daar was Erik zeker van. Af en toe bulderde hij zo van het lachen dat hij schokschouderde en zijn ijzeren borstkas zo hard op en neer ging dat de jongen bang was dat zijn stalen hart het zou begeven.

Ja, dat was een leuke tijd geweest. Zolang hij aan de zijde van zijn vader stond voelde hij zich veilig en geborgen. Hij kon de hele wereld aan. Zou Arthur zich ook zo voelen als hij zich tegen Erik aan vlijde? Hij hoopte het maar. Zo had hij toch iets van zijn vader geërfd, iets waar hij trots op kon zijn. Erik stond op en stapte van de ene muur naar de andere. Twee en een halve meter breed, drie meter lang en twee meter hoog. Ijsberen. In rondjes draaien. Hij was er verdraaid

goed in geworden. Verdomme! Gefrustreerd stampte hij uit volle macht tegen de massief houten deur van het torenkamertje. Au! Hij voelde hoe een pijscheut door zijn voet schoot. Hij had al alles geprobeerd om die deur te slopen. Eens klopte hij met zijn blote vuisten als een gek onophoudelijk op de massieve deur tot zijn geschaafde knokkels ervan bloedden. Een andere keer maakte hij een van de dikke planken onder zijn strozak los en probeerde de houten versperring daarmee in te beuken. Maar nooit gaf die dekselse deur ook maar één krimp. Dus had hij het op een dag eens andersom geprobeerd. Hij versperde de deur in de hoop dat de mensen van buitenaf geschrokken binnenbraken om hem eten te geven en in leven te houden. Een poging die hij na twee dagen zonder voedsel jammerend had opgegeven... want wat voor zin had het te sterven zonder iets van de wereld te zien? 'Verdomme! VERDOMME! VERDOMME!!!'

Woest schopte Erik zich alle krachten uit zijn lijf. Zijn voeten brandden van de pijn, maar hij bleef nog een tijd ongeneerd tegen de deur stampen. Ooit moest die het toch begeben. Of niet?

Beschaamd en moedeloos zakte hij in elkaar en speurde naar Arthur. Steeds wanneer de jongen de controle over zichzelf verloor, leek de rat spoorloos verdwenen. Ongetwijfeld zat dat kereltje nu ergens, verscholen in een van de muurspleten, naar het hele tafereel te kijken. Erik wist dat hij zijn vriend de eerste uren waarschijnlijk niet zou zien, alsof het beestje hem nog eens extra wou straffen. En misschien had Arthur gelijk. Moest hij maar niet als een onbedaarlijke wildeman tekeergaan. Wat zou zijn vader wel niet denken als hij hem zo zag? Nog dieper beschaamd kroop Erik volledig ineen. Een bolletje ongeluk.

‘Sorry, Arthur! Ik was mezelf niet meer! Ik zal het nooit meer doen!’

Al wist hij wel dat dat een leugen was. Geen haar op zijn hoofd die eraan twijfelde dat hij het opnieuw zou doen wanneer de machteloosheid hem weer overviel. Maar hij wou zijn vriend geruststellen. Hij wou tonen dat hij een echte man was, een zoon van zijn vader. Iemand die in staat was om voor zijn vrienden te zorgen. Ook al was die vriend een vierpotig knaagdier dat hem niet kon verstaan. Erik staarde treurig voor zich uit. Hoe had het toch zover kunnen komen? Hij dacht ineens terug aan de dag waarop alles verkeerd liep. Zo herinnerde Erik zich dat hij als kleine deugniet na een dag vol kattenkwaad op een houten ligbank tussen donzige kussens tot rust kwam. Op de achtergrond was muziek te horen. Fluitspelers en narren. Gekke mannen die de vreemdste sprongen uitvoerden en de gekste bekken trokken. Tot er plots geschreeuw klonk en er verwarring ontstond. Iedereen liep in paniek door of tegen elkaar en niemand snapte precies wat er aan de hand was. Verdwaasd zag de jonge Erik hoe een hoop gewapende mannen de zaal binnenstormden en zich voor zijn ligbank opstelden. Stuk voor stuk bekende gezichten. Alleen zagen ze er nu een pak minder vrolijk en vriendelijk uit dan anders.

Zijn vader was er ook bij. Hij had een metalen harnas aan en greep Erik hardhandig van tussen de kussens uit. Dat herinnerde de jongen zich nu levendig. Hij was toen tegelijkertijd stomverbaasd, doodsbang en ongemeen boos. De jongen wilde het op een schreeuwen zetten, maar hij slikte zijn woorden in toen hij de woeste trek rond zijn vaders mondhoeken zag. Dat verstond hij niet. Was papa boos op hem? Had hij wat verkeerd gedaan? Aan de andere kant van de zaal verschenen er gewapende mannen met vreemde hel-

men. Die riepen hen onverstanebare dingen toe en zwaaiden met reusachtige wapens. Zenuwachtig vormde het troepje bekenden een brede kring rond de kleine Erik en zijn vader. Tot de hel losbrak. Woest geschreeuw en overal metaal dat tegen elkaar kletterde. De jongen sloeg zijn armen voor zijn ogen en begon te snikken. Vreselijk! Af en toe had hij nog steeds nachtmerries over het bloed en de waanzin van die slachtpartij. Als kind snapte hij het allemaal niet en nu deed het des te meer pijn. De veilige troonzaal was van het ene moment op het andere bedekt met een lijkentapijt. In een oogwenk zoveel vrienden verdwenen. En waarom? WAAROM?! Om gek van te worden. Hij was toen te jong om te beseffen wat er precies aan de hand was en hij had nu geen enkele manier om het alsnog te achterhalen. Van de vechtpartij zelf wist hij nagenoeg niets meer. Alleen dat zijn vader als een woesteling om zich heen had geslagen en het als bij wonder zonder kleerscheuren had overleefd, terwijl hij zijn hulpeloze zoon geen moment uit het oog verloor. Achteraf zakte hij vermoeid in elkaar en staarde met een doodse, doffe blik moedeloos om zich heen. Oh, wat had de kleine Erik gehoopt dat zijn vader dan en daar begon te lachen en iets zei als: 'Stil maar, lieve Erik. Dit was allemaal maar een nare droom. Zoiets zou hier nooit kunnen gebeuren. Ga maar gewoon rustig slapen.'

Maar dat gebeurde niet. Nooit meer. Het volgende ogenblik was zijn vader vastberaden opgestaan en had Erik met vaste hand terug tussen zijn kussens gezet. Om vervolgens het ene bevel na het andere rond te schreeuwen. Nog diezelfde dag werden de vele lijken weggehaald en werd de gezellige zaal tot een oorlogskamer omgetoverd.

Van toen af aan had niemand nog oog voor kleine Erik en waren de guitige lachjes en gekke bekken voorgoed verleden

tijd. Meestal stond er een handvol zwijgzame lieden met verbeten trekken naar een reusachtige map te staren. Met grote gebaren werden kleine kegeltjes van de ene naar de andere plek verschoven. Alsof het allemaal niets dan een spel was. Soms schoven de kegeltjes wat naar voren, omarmden de reuzen elkaar en gaven elkaar complimenten terwijl ze vader voor zijn grootse daden en toekomstvisie prezen. Maar soms schoven de kegeltjes ook met grote sprongen achteruit, werd het beangstigend stil in de kamer en durfde niemand zijn vader nog recht in de ogen te kijken. Onrustig en onzeker slopen de reuzen op hun lange benen dan stil de kamer uit. Een vreemd schouwspel dat zich oneindig leek te herhalen. Een beetje zoals de miniatuurmensjes onder aan de toren. Opnieuw en opnieuw, telkens weer dezelfde cyclus. Hoeveel tijd ging er zo voorbij? Weken? Maanden? Het zouden zelfs jaren kunnen zijn. De reuzen leken bijlange niet zo groot meer en de jongen voelde zich al bijna een echte man. Maar van zijn vader ving kleine Erik in die periode niet veel meer dan een glimp op. Die was ofwel oorlog aan het voeren ofwel zijn kasteel aan het beheren. Dat was natuurlijk veel belangrijker dan de kleine wensen van zijn zoon. Eerst hard werken en dan kwam de rest vanzelf.

De jongen veegde zijn tranen weg en keek opnieuw de kamer rond.

‘Arthur? Ben je daar? Sorry, ik had me niet zo mogen opjagen. Je weet toch dat het me spijt, hè? Ik zou jou nooit kwaad doen. Of me boos op jou maken.’

Maar Arthur bleef waar hij was, veilig in de luwte. Erik kon het hem niet eens kwalijk nemen. Had hij immers niet exact hetzelfde gedaan toen hij nog in zijn kamer in het kasteel zat? Bij zijn vader? Opgesloten achter slot en grendel om al die ellende niet te moeten zien. De akkers? Het dorp? Daar was

hij zelden nog geweest. Iets waar hij nu bijzonder veel spijt van had. Al was hij toen ook niet helemaal alleen. Iedere avond kwam zijn moeder bij hem langs. Dan praatte ze over wat ze overdag had meegemaakt, probeerde ze hem allerlei nieuwe dingen te leren of las ze hem mooie verhalen voor. Over het koninkrijk van de Grote Prins en zijn onderdanen bijvoorbeeld. Of over de uitgestrekte, mysterieuze wouden die achter het kasteel lagen en waar een mens zo gemakkelijk in kon verdwalen. Hoe kon hij iedere avond weer opnieuw in die prachtige vertelsels verdrinken. En wat genoot hij van de mooie glimlach van zijn moeder. Al werd die steeds zeldzamer en zuiniger naarmate de dagen elkaar opvolgden.

In het begin fluisterde ze nog: 'Rustig, lieve Erik. Mijn kleine held. Alles komt goed, nog even en we kunnen weer vrolijk rondlopen. Dan zullen er weer narren zijn om gekke bekken te trekken. En het ene feestmaal na het andere. Nog even volhouden, lieve Erik, nog heel even. Ga nu maar slapen. Dromen van al die mooie dingen die nog te gebeuren staan. Slaap nu maar.' En dan viel kleine Erik met een gelukzalige glimlach op zijn lippen in slaap.

Maar naar verloop van tijd werd moeder zwijgzamer. Of kwam ze met rooddoorlopen ogen de kamer binnen en barstte ze midden in een verhaal in snikken uit. Erik, ondertussen niet zo klein meer, begreep dat niet. Lag het aan hem? Had hij iets fout gezegd? Zijn moeder werd avond na avond ontroostbaarder en niets wat hij zei of deed kon dat verhelpen. Of daar leek het toch op. Tot het moment dat zelfs zijn moeder niet meer langskwam en hij het 's avonds met een weinig vriendelijk kamermeisje moest stellen. Weg met de verhalen en de avonturen van de Grote Prins.

Verdwaasd trok Erik zich los uit het verleden en kwam stilaan weer bij zijn positieven. Hij haalde wat kaaskruimels uit

zijn broekzak. ‘Arthur? Kom nou toch. Ik wil het goedmaken. Heb je honger? Ik heb wat lekkers voor je.’

Hij zette zich neer en strooide de kruimels voor zich uit. Aarzelend kwam Arthurs hoofd uit de dikke buitenmuur tevoorschijn. Dus daar had hij gezeten! Opgelucht graaide Erik nog eens in zijn broekzak. Nu was het beestje echt zeker dat de kust veilig was. Op een drafje snelde hij tot bij de jongen en gooide zich dankbaar op de kaasresten.

‘Dat heb je graag, hè. Ik ken jou wel. Ik had het niet mogen doen. Maar soms, kereltje, soms wordt het me wat te veel.’

Het ratje keek even op en leek zowaar te knikken. Nou ja, met een beetje verbeelding dan toch. Maar dat was meer dan genoeg voor Erik die zijn beste vriend nooit wou verliezen. Arthur kroop terug op zijn schoot en vlijde zich daar zichtbaar gerust neer. Afwezig streelde Erik zijn vacht, terwijl hij weer door het verleden overvallen werd.

Die laatste nacht. Het was allemaal heel rustig begonnen. Hij lag nog maar net in te dommelen toen er iemand luid op de deur bonsde. Slaapdronken was hij moeizaam rechtop gekrabbeld om de late bezoeker binnen te laten.

‘Papa? Papa, ben jij dat?!’

De jongen wreef zijn ogen uit, keek zijn vader een paar tellen ongelovig aan en vloog hem toen blij en verrast om de hals. Hoe lang was dat al wel niet geleden? Hij had hem af en toe wel vanuit de verte gezien of met een van zijn vazallen horen praten. Maar nu... Zijn grote held was hem dan toch niet vergeten. In al zijn angst had Erik de meest vreselijke scenario’s uitgedacht waarin zijn vader plots gestorven, gevangengenomen of weggelopen was zonder hem ook maar één blik te gunnen. Of misschien had hij de troepen van de Grote Prins wel gevonden en was vader daarmee opgetrokken om de wereld te veroveren. Dat laatste had hem zelfs

nog het meest realistisch geleken. Maar hier, midden in de nacht, stond hij plots voor zijn deur. Verbaasd zag Erik hoe de tranen in zijn ogen glinsterden.

‘Wat... wat is er aan de hand? Waarom ben je verdrietig, papa? Is er iets mis? Met mama misschien? Heb je pijn?’

Bedremmeld en bedeesd vuurde hij de ene vraag na de andere op zijn grote held af. Wat stond er te gebeuren? Met een enkele armbeweging droogde zijn vader zijn tranen en vertrok zijn mond in een strakke lijn.

‘Niets, jongen. Er is absoluut niets aan de hand. Met mama gaat het uitstekend... Alles komt goed. Jaja, alles komt goed... Alles komt goed.’

Hij nam het hoofd van zijn zoon met beide handen vast en gaf hem een dikke kus op zijn voorhoofd.

‘Wat er ook gebeurt... weet dat ik van je hou, jongen. Vergeet dat nooit... Vergeet dat nooit.’

En voordat kleine Erik goed en wel doorhad wat er precies gebeurde, was zijn vader alweer verdwenen. In zijn plaats verschenen twee grote wachters. Bekende gezichten, dat wel. Vroeger stonden die twee voor de grote troonzaal op wacht, terwijl ze hem van achter hun helmen en maliënkolders een vriendelijke glimlach of hoofdknik toewierpen. Maar er was iets anders aan hen. De ene liep wat mank, de ander was twee vingers kwijt aan zijn linkerhand en bij allebei liepen er lelijke littekens over het hele gezicht. Onwillekeurig trok Erik zich voetje voor voetje terug de kamer in.

‘Papa? Papa, wat gaat er gebeuren? Wat is er aan de hand?!’

Maar het was al te laat. De twee voormalige troonzaalwachters grepen hem krachtig bij de kraag en sleurden hem mee.

‘Papa? PAAAAA?!’

Schoppen, stampen, bijten, krabben. Niets hielp wanneer hij, stevig tussen beide mannen ingeklemd, brutaal uit zijn

veilige kamer werd weggesleurd. Erik snikte zachtjes als hij daaraan terugdacht. Nog steeds snapte hij er niets van. Hoe had hij zijn ouders zo teleurgesteld? Waarom hadden ze hem zoiets aangedaan? Hij aaide Arthur steeds sneller en bonsde met zijn hoofd onophoudelijk tegen de harde, stenen muur. Van de rest van die bewuste nacht wist hij niet veel meer. Ze hadden hem een grote zwarte zak over het hoofd getrokken en hem uit het kasteel weggevoerd. Eerst hoorde hij het klotsende water van de slotgracht en daarna volgde er een ellenlang gehobbel op een zandig weggetje. En toen? Pas uren later werd hij wakker en hoorde hij - slaperig en sterk dooreengeschud - flarden van een gesprek tussen de torenwachters en een groepje onbekenden. '... zoals overeengekomen. Draken sparen de mensen... op persoonlijke landen, het kind als borg... niets aan gedaan worden. Nooit zijn gevangenis verlaten... anders kent u de gevolgen.'

Vervolgens legden ze hem op een paard en reden weer urenlang verder. Door velden? Door bossen? Erik kwam het wellicht nooit te weten. Alleen dat vreselijke weer, dat zal hem waarschijnlijk eeuwig bijblijven. De ene hagelbui na de andere raasde over het land en geselde zijn rug. Rukwinden ontwortelden bomen en hij voelde de paarden achteruit deinzen. De wind ging ongelooflijk fel tekeer...tot hij van zijn stokje ging en in een torenkamer ontwaakte. En daar zat hij nog steeds. Vermoeid en uitgeput draaide hij zich tot een bolletje en probeerde er niet meer aan te denken. Plechtig zwoer hij Arthur voor altijd te beschermen. En nooit op te geven. Want hij was een kind van zijn vader. En hij wilde die grote, vriendelijke reus trots maken.